

Sygn. akt VIII C 1380/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 4 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Bernadeta Piskorek

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa: Gminy W.

przeciwko: S. M. i K. M.

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych S. M. i K. M. na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 13.484,24 zł (trzydzieści tysięcy czterysta osiemdziesiąt cztery złote dwadzieścia cztery grosze), rozkładając płatność tej kwoty na 67 rat płatnych co miesiąc w terminie do 15 -go dnia miesiąca począwszy od miesiąca następnego po uprawomocnieniu się wyroku, ustalając wysokości 1. raty na kwotę 239,96 zł, wysokość rat od 2. do 66. na kwotę po 200 zł i wysokość raty 67. na kwotę 244,28 zł, z zastrzeżeniem ustawowych odsetek w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat od 1. do 58.;

II. umarza postępowanie co do kwoty 19.895,11 zł;

III. oddala powództwo o zapłatę ustawowych odsetek od kwoty 11.639,96 zł za okres od dnia 4 grudnia 2014 r. do terminów płatności ustalonych w punkcie I niniejszego wyroku w odniesieniu do rat od 1. do 58.;

IV. nie obciąża pozwanych obowiązkiem zwrotu kosztów procesu;

V. nie obciąża strony powodowej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu;

VI. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat E. G. kwotę 2.952 zł brutto, w tym kwotę 552 zł podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu.

Sygnatura akt VIII C 1380/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w dniu 11 grudnia 2013 r. strona powodowa Gmina W. żądała zasądzenia od pozwanych S. M. i K. M. solidarnie na jej recz kwoty 31.505,07 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 21.721,21 zł od dnia 1 września 2013 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu i od kwoty 31.505,07 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm.

W uzasadnieniu podała, że na mocy zawartej z pozwanym S. M. umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...), pozwany zobowiązany był do uiszczania czynszu oraz opłat niezależnych od właściciela, za które to zobowiązania

współodpowiedzialna była pozwana jako pełnoletnia osoba współzamieszkująca. Strona powodowa podniosła, iż w skład sumy dochodzonej pozwem wchodziły 21.721,21 zł należności głównych i 9.783,86 zł odsetek ustawowych naliczonych od zaległych kwot do dnia 1 września 2013 r.

W sprzeciwie od całości nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwani podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń co do kwoty 19.250,04 zł, wnosząc o oddalenie w tym zakresie powództwa i rozłożenie należności głównej 10.157,28 zł na raty po 200 zł miesięcznie. Wnieśli też o oddalenie powództwa co do odsetek, podnosząc sprzeczność żądania z zasadami współżycia społecznego, wskazując na swoją trudną sytuację materialną i rodzinną.

Na skutek sprzeciwu strona powodowa w piśmie z dnia 25.09.2014 r., wniesionym przed rozpoczęciem rozprawy, cofnęła powództwo co do kwoty 19.865,11 zł bez zrzeczenia się roszczenia, wnosząc ostatecznie o zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 11.639,96 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 9.895,38 zł od dnia 1 września 2013 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu i od kwoty 11.639,96 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm. Podniosła, iż uznała za zasadny zarzut przedawnienia – w zakresie roszczeń wymagalnych wcześniej niż 3 lata przed wniesieniem pozwu.

Bezsporne między stronami pozostawały okoliczności związania pozwanego S. M. z Gminą W. umową najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...), współzamieszkiwania pełnoletniej pozwanej K. M. w tymże lokalu w spornym okresie, jak też wysokości należności głównych i naliczonych odsetek obciążających najemcę za poszczególne okresy, wskazane w zestawieniu załączonym do pozwu (K. 7) Według stanu na dzień 10 grudnia 2010 r. suma zadłużenia pozwanych z tytułu czynszu i opłat niezależnych od właściciela wyniosła 11.774,50 zł, zaś wartość odsetek za opóźnienie:

3.960,46 zł. Bezspornie suma należności głównych wymagalnych za okres najmu od stycznia 2011 r. do sierpnia 2013 r. włącznie wyniosła 9.895,38 zł, natomiast suma ustawowych odsetek za opóźnienie w płatności tychże należności, naliczonych do dnia 31 sierpnia 2013 r., stanowiła kwotę 1.744,96 zł

Ponadto Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani mają na utrzymaniu troje dzieci w wieku 2, 12 i 12 lat, utrzymują się z wynagrodzenia za pracę pozwanego w kwocie ok. 2000 zł miesięcznie. Średni koszt utrzymania dzieci wynosi ok. 1400 zł. Pozwana pracowała od stycznia do sierpnia 2012 r. za najniższą krajową pensję, w późniejszym czasie aż do chwili obecnej pozostaje na bezrobotnym. Pozwani otrzymują zasiłki celowe z pomocy społecznej na dzieci. Babcia dzieci jest kobietą schorowaną, zaś z dziadkiem pozwani nie utrzymują kontaktu. Od kwietnia 2008 roku do sierpnia 2013 r. pozwani nie regulowali jakichkolwiek należności z tytułu czynszu i opłat za mieszkanie. Pozwani nie zwracali się do Gminy W. o udzielenie ulg w płatności należności lokalowych. Pozwani z własnych oszczędności wymienili okna i drzwi wejściowe do lokalu.

Dowód: - przesłuchanie pozwanych – k.96v

Sąd zważył, co następuje:

Częściowe cofnięcie powództwa na skutek podniesienia zarzutu przedawnienia skutkować musiało wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c., przy czym Sąd uznał cofnięcie pozwu za skuteczne, niesprzeciwiające się zasadom współżycia społecznego i nie zmierzające do obejścia prawa, stąd orzeczono jak w pkt. II wyroku.

W zakresie podtrzymanego żądania należności głównych za okres od stycznia 2011 r. do 31 sierpnia 2013 r., należało je uznać za zasadne, pozwani nie kwestionowali wysokości naliczonej sumy za ten okres na kwotę 9.895,38 zł.

Żądania co do odsetek od nieprzedawnionych należności, w ocenie Sądu, zasługiwały na uwzględnienie w zakresie nie sprzeciwiającym się istocie rozłożenia należności na raty, tj. zasadne było naliczanie odsetek zarówno do dnia 31 sierpnia 2013 r. jak i dalszych odsetek – jednakże tylko do dnia zamknięcia rozprawy i wydania wyroku, gdyż

uwzględnienie wniosku o rozłożenie świadczeń na raty oznacza wiążące ustalenie przez Sąd nowych terminów płatności świadczeń, a zatem od dnia wyrokowania do dat płatności poszczególnych rat ustawowe odsetki nie mogą być naliczane, stąd oroczono jak w pkt. III.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanych o zwolnienie ich z obowiązku zapłaty ustawowych odsetek od nieprzedawnionych należności. Podkreślenia wymaga, że pozwani w okresie od 2008 r. do sierpnia 2013 r. nie wpłacili jakiegokolwiek kwoty tytułem czynszu i opłat za media, zaczęli opłacać bieżące należności dopiero w trakcie trwania procesu. W ocenie Sądu w spornym okresie mieli oni możliwości uiszczania czynszu i opłat w spornym okresie 2011 – 2013, co najmniej w znaczącej części. Pozwani nie wykorzystywali wszelkich możliwości zarobkowych i potencjałe wynikającym ze stosunków rodzinnych, nie składali też wniosków do Gminy W. o udzielenie ulg w płatności zobowiązań. Stąd brak jest jakichkolwiek podstaw do zwolnienia ich z obowiązku uiszczania ustawowych odsetek za opóźnienie.

Kwota 13.484,24 zł zasądzona w pkt. I wyroku obejmowała:

a) sumę nieprzedawnionych należności głównych z tytułu czynszu i mediów za okres od stycznia 2011 r. do sierpnia 2013 r. w kwocie **9.895,38 zł**,

b) skapitalizowane odsetki od powyższych należności naliczone od dat wymagalności (11-ty dzień miesiąca) do dnia 31 sierpnia 2013 r. na kwotę **1.744,58 zł**,

c) dalsze odsetki od kwoty 9.895,38 zł od dnia 31 sierpnia 2013 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu – **355,96 zł**

d) dalsze odsetki ustawowe od skapitalizowanej sumy a) + b) naliczone od dnia wniesienia pozwu do dnia zamknięcia rozprawy – na kwotę **1.488,32 zł**

$9.895,28 \text{ zł} + 1.744,58 \text{ zł} + 355,96 \text{ zł} + 1.488,32 \text{ zł} = \underline{\underline{13.484,24 \text{ zł}}}$

Mając na uwadze aktualną sytuację materialną pozwanych, w szczególności fakt, iż pozwani mają na utrzymaniu i wychowaniu troje dzieci, obecnie korzystają ze świadczeń gminnej pomocy społecznej przyznanych dla dzieci, jak też, że pozwana jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku, rodzina utrzymuje się z dochodów pozwanego, obciążonych zobowiązaniami kredytowymi, Sąd rozłożył płatność należności na raty i zwolnił pozwanych na podstawie art. 102 k.p.c. z obowiązku zwrotu kosztów procesu.

Ustalając wysokość rat, Sąd miał na względzie okoliczności ustalone w drodze przesłuchania stron, w szczególności przesłuchania pozwanych, którym Sąd dał wiarę i których strona powodowa nie kwestionowała. W tym istotne były: wysokość dochodów pozwanego i jego realne możliwości płatnicze, istniejące zobowiązania kredytowe, konieczność bieżącego uiszczania w przyszłości bieżących opłat czynszowych za lokal mieszkalny. Rozłożenie na raty po 200 zł miesięcznie w ocenie Sądu zapewnia realnie spłatę zadłużenia, zgodną z interesem obu stron. Rozwiązanie to zapewni wierzycielowi zaspokojenie – pod sankcją naliczania żądanych w pozwie dalszych odsetek w przypadku opóźnień w płatności rat ustalonych wyrokiem. Wyrok zastrzega bowiem dla wierzyciela dalsze odsetki w przypadku opóźnień płatności rat od pierwszej do pięćdziesiątej ósmej. Natomiast przy obecnej sytuacji materialnej i rodzinnej pozwanych, ustalenie rat pozwoli im na niepogłębianie stanu zadłużenia, ponad którym możliwość spłaty zasądzonych jak i bieżących świadczeń wynikających z tytułu umowy najmu byłaby nierealna.

Jak już wyżej wspomniano, pozwani zostali w pkt. IV wyroku zwolnieni z obowiązku zwrotu kosztów procesu w zakresie, w jakim proces przegrali. Należy przy tym podkreślić, iż Sąd w pkt. V wyroku nie obciążył również strony powodowej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu w zakresie, w jakim proces był przez nią przegrany na skutek zarzutu przedawnienia.

W istocie pkt. IV i V wyroku stanowią wyraz wzajemnego zniesienia kosztów pomiędzy stronami.

Ponieważ Sąd nie obciążał strony powodowej obowiązkiem stosunkowego zwrotu kosztów procesu, koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zostaną poniesione w całości przez Skarb Państwa.

Stąd orzeczono jak w sentencji.